

...

Já se však nesnažím vnutit své pohledy všem. Jednoduše objasňuji své pohledy na věci a každý má právo je přijmout nebo odmítnout! Nechám čtenáři právo rozhodnout se, jaký pohled na věci, o kterých píši, je mu (jí) bližší a budu mezitím pokračovat ve svém vyprávění...

Od roku 1989 jsem se pokoušel najít osoby nebo firmy, které by se zajímaly o mé „psi-hračky“, za účelem rozběhnutí jejich výroby. Zdálo se mi, že pokud by má zařízení mohla pomoci i jen jedné čtvrtině lidí, bylo by to jednoduše báječné. Nebylo by to prostě skvělé, kdyby člověk mohl stisknout tlačítko a jeho srdce by se začalo uzdravovat, jeho jizvy by mizely, funkce orgánů a dalších systémů jeho organismu by se obnovily a nebylo by třeba nic operovat, polykat různé pilulky, které otravují celý organismus a nepomáhají, ale ničí orgány a systémy. Aby si člověk ověřil, že je to pravda, stačí si pozorně přečíst ten či onen příbalový leták o vedlejších účincích, který je obvykle psán velmi malým písmem. Ale zde by člověk stiskl tlačítko, nastalo by působení vlivového programu na poškozený orgán či systém organismu a během nějaké doby by problém(y) plně či částečně zmizely bez jakýchkoliv vedlejších účinků. A i kdyby se tímto způsobem neuzdravili všichni, ale jen by se zpomalil rozvoj existujících problémů či by se zamezilo rozvoji nových, bylo by to fantastické!

Pokoušel jsem se proto najít lidi, které by mohlo zajímat organizování komerční produkce těchto zařízení. V té době jsem se stýkal s množstvím lidí, kteří provozovali to či ono podnikání. Dokonce jsem radil některým společným podnikům (Joint Ventures), hodnotit určité situace a identifikující transakce, které byly bezpečné (tj. u kterých nehrozil podvod protější strany) a které měly potenciál generovat zisk. Stačilo mi podívat se jen na fotku osoby a mohl jsem podat její kompletní psychologický profil, jaké měla úmysly a zda by byla spolehlivým partnerem. Někdy jsem byl požádán, abych poskytl ochranu proti invazím do společnosti a zpravidla proběhlo vše bez problémů. Jinými slovy, vytvářel jsem optimální podmínky pro podnikání. Jestliže se majitelé společných projektů ukázali dostatečně prozíraví a po několikerém ověření správnosti mých slov naslouchali mým radám, vše se odehrávalo úspěšně.

Majitelé Sovětsko-Maďarského *Joint Venture* (společného podniku), kteří si byli jisti přesností mých prognóz a efektivitou mých zařízení dokonce měli velkou touhu zorganizovat jejich masovou produkci. Majitelem ze sovětské strany byl Sergej, jehož příjmení si nepamatuji. Velmi se zajímal o mé technologie a koncepty a několikrát mne pozval do své letní rezidence, kde jeho rodina celé léto žila, na víkend. Mé „miniprázdny“ byly obvykle doprovázeny spoustou otázek o tomto a tamtom, protože Sergej se projevil jako osoba velmi otevřená novým věcem. Velmi se zajímal o Vesmír, jiné civilizace apod. Tedy, několik letních sobot a nedělí roku 1990 jsem strávil filozofickými konverzacemi. Koncem června jsem byl požádán odjet do Maďarska a dojednat všechny detaily a podmínky nutné pro rozběhnutí výroby. Zároveň tato cesta byla určitá forma poděkování Sergeje za pomoc, kterou jsem poskytl jeho firmě. Podle tehdejších zákonů nebylo možno platit fyzické osobě (tj. mně) za konzultantské služby přímo. Proto jsem požádal o proplacení cestovních výloh mé skupiny. Byla to skupina sestávající ze dvou osob, které jsem začal učit mé metody. Nebudu uvádět jména těchto osob, později se stane jasným proč. Bylo domluveno, že vlastníci podnikání zaplatí cestovní výlohy třem osobám a registraci našich zahraničních pasů. Musel jsem požádat známé o pomoc při získání zahraničních pasů, protože jsem byl v té době registrován v Charkově a mí společníci měli jiné problémy, které musely být řešeny na pasovém oddělení v Moskvě.

Tak či onak, všechny problémy s pasy se nějak vyřešily, lístky byly zakoupeny a vyrazili jsme – já spolu s mými dvěma chráněnci jsme usedli do letadla a poprvé v životě jsem opustil hranice Sovětského Svazu! Ačkoliv bylo Maďarsko stále považováno za socialistickou zemi, v červnu-červenci 1990 se již od SSSR velmi odlišovalo. Sergejův maďarský partner, s kterým jsem se již znal, nás měl vyzvednout na Budapešťském mezinárodním letišti.

Prošli jsem celní kontrolou a ... objevili se v „Příletech“ v Budapešti! Kolem byli lidé mluvící cizím jazykem, z něhož jsme nerozuměli a ani nebyli schopni přečíst jediné slovo, a osoba, která nás měla vyzvednout, tam nebyla. Mohli jsme jít kamkoliv jsme chtěli, jediná otázka však byla, kam? Rozhodl jsem se, že nejlepší bude nějaký čas počkat, náš kontakt se pravděpodobně jen zdržel cestou na letiště. Naštěstí to byl opravdu tento případ. Za deset až patnáct minut se objevil člověk s

kartičkou s mým jménem v ruce. Muž, který si pro nás přišel, mluvil plyně rusky a ukázalo se, že je to otec Sergejova maďarského partnera. Žil dlouhou dobu v Rusku a tak uměl rusky velmi dobře. Zavedl nás na místo, které se mně ani mým společníkům moc nezamlouvalo – vypadalo hodně jako ubytovna. Dal každému z nás denní penzi ve forintech na dva týdny dopředu a také sedmdesát tisíc forintů na ostatní výlohy. V roce 1990 bylo sedmdesát tisíc forintů rovno tisíci amerických dolarů. Bylo to hodně, nebo málo? Těžko říct, ale později jsem zjistil, že v té době byl průměrný měsíční plat v Maďarsku šest tisíc forintů! Téměř sto tisíc forintů, které každý z nás dostal, byla tedy vcelku velká suma.

Naše místnosti připomínali ubytovnu, ale náš průvodce slíbil, že nás ráno přemístí na nějaké lepší místo. Nechal nás po cestě trochu odpočinout a domluvili jsme se, že se setkáme ráno. Porozhlédli jsme se trochu kolem, ale nebylo tam vůbec nic pozoruhodného. Dal jsem si sprchu a šel spát. Ráno dorazil náš průvodce, jak slíbil. Naložili jsme věci do auta a vyjeli k novému místu. Byl to vkusný apartmán v sídle maďarského aristokrata s nádherným výhledem na Dunaj, velmi blízko ke slavným mostům přes něj.

Centrum města bylo deset minut chůze daleko. Průvodce nám ukázal a vysvětlil nejdůležitější věci, popřál nám příjemný pobyt a vyrazili jsme na první obhlídku Budapešti. Myslím, že Budapešť je jedno z nejhezčích evropských měst. Neviděl jsem je všechna, Budapešť bylo první evropské město, které jsem navštívil, avšak města v Evropě a USA, která jsem navštívil později, na mne tak silný dojem neudělala. Mám na mysli staré město; budovy nové Budapešti ze socialistické epochy se od podobných míst v SSSR liší málo. Královský Palác a budova maďarského parlamentu v gotickém stylu byly majestátní. Druhá zmíněná byla srovnatelná s Britským parlamentem. Pokud se nepletu, Maďaři chtěli napodobit nebo možná předejít Brity a okopírovali haly jejich parlamentu podle těch Britských. Barvy na zdech, výzdoba a koberce v těchto halách byly přesně takové, jako ve Sněmovně Lordů a Sněmovně Reprezentantů v Anglii. Alespoň, takové bylo vysvětlení matky Sergejova maďarského partnera, jak si ho pamatuji. Po větší část doby jsme byli ponecháni o samotě. Dali jsme si několik túr do okolí Budapešti a dokonce navštívili tradiční maďarskou vesnici. Všechno bylo výrazně odlišné (v porovnání se SSSR).

Nerozuměli jsme ani slovu. Byl to velmi zvláštní pocit. Chybějící porozumění řeči a naše neschopnost vyjádřit se způsobovala efekt bezradnosti. Cítil jsem se více bezradný, než kdybych byl němý. Němá osoba rozumí všemu, ale nemůže mluvit, ale já jsem se poprvé ve svém životě ocítl v situaci, kdy jsem nemohl nic vyjádřit nebo čemukoliv porozumět. Musím říct, že to byl velmi nepříjemný pocit. Naštěstí naši hostitelé mluvili rusky velmi dobře a tak jsem si mohl o Maďarsku nějaký obrázek udělat.

Měli jsem mnoho volného času a tak jsme se s centrem Budapešti seznámili velmi dobře. Byli jsme překvapeni množstvím obchodů. Bylo možno koupit téměř cokoli, samozřejmě pod podmínkou, že měl člověk dostatek peněz. Bylo to neporovnatelné s obchody v Moskvě té doby. Nicméně, podle mínění Maďarů, bylo vše velmi drahé, protože, jak jsem již zmínil, většina z nich měla plat kolem šesti tisíc forintů měsíčně.

Věděl jsem, že po Maďarsku pojedou do Německa a rozhodl se utratit nějaké peníze za slušné oblečení, něchtěl jsem v Německu vypadat jako buran. Věnoval jsem proto svému oblečení odpovídající pozornost. Koupil jsem kvalitní oblek, který stál dvacet tisíc forintů, několik slušných košil, dobré boty, cestovní kufr, boty na jogging a kvalitní kufr, který stál také dvacet tisíc forintů! Utratil jsem skoro všechny své peníze na „nápravu“ svého šatníku, nebylo to nic extra luxusního, ale vše, co jsem koupil, mi dovolilo vypadat během mého budoucího výletu do Německa slušně. Něchtěl jsem se mezi těmi, které v Německu potkám, cítit nepříjemně. Někomu by se tento přístup mohl zdát podivný – proč utrácet „ztraceně velké peníze“ za oblečení? (Co jsem utratil bylo v roce 1990 zhruba adekvátní 100.000 rublům, průměrný plat inženýra v SSSR byl tehdy 120 rublů) Také jsem tuto sumu považoval za velmi vysokou. Ve skutečnosti, takovou sumu (na poměry SSSR) peněz jsem držel v rukou poprvé v životě, stejně jako jsem poprvé v životě držel v rukou cizí měnu. Utratil jsem tyto peníze a necítil žádnou lítost, že jsem se s takovou „decentní“ sumou rozloučil. Pro mne byla lidská důstojnost vždy více, než nějaké potištěné papírky, navzdory faktu, že bez těchto

„papírků“ se jeden také moc daleko nedostane!

Získal jsem pro svou budoucí cestu do Německa odpovídající vzhled a nelituji peněz na to vynaložených, a nebylo pro mne důležité, co si o tom myslí ostatní lidé. Ne, protože by mi mínění ostatních bylo úplně lhostejné, ale protože jsem měl své vlastní chápání toho, co mám dělat a jak. Nikdy jsem jej nenutil ostatním, ale podobně jsem nikdy ostatním nedovolil vnutit mi jejich myšlenky. Dával jsem přednost tomu, mít o všem své vlastní podložené názory. Byl jsem tedy připraven na cestu, přinejmenším, jak jsem si tehdy myslel. Výlet do Budapešti nebyl jen dovolená. Dalším důvodem byla organizace výroby mých psi-hraček. Byla mi ukázána má budoucí kancelář, která byla v přízemí nějakého maďarského institutu. Kompletně jsem jeho jméno zapomněl téměř v momentě, kdy mi bylo sděleno. Začal jsem jednat o našem společném projektu na výrobu léčících psi-zařízení. Podle mých konceptů, bylo třeba za tímto účelem vyvinout samostatné zařízení – nosič. Chtěl jsem, aby barva, tvar a elektronické funkce zařízení plně korespondovaly s jeho účelem.

Chtěl jsem mít LCD nosič a tlačítka – jako byly na náramkových hodinkách s kalkulačkou. Na aktivaci by stačilo by stisknout tlačítko s obrázkem daného lidského orgánu. Ve skutečnosti všechny tyto programy byly navázány na LCD nosič. Byla to absence dedikovaného zařízení, která mne pro tyto účely přinutila využívat běžná zařízení s LCD displejem, která byly tehdy lehce k nalezení ve všech bazarech v SSSR.

Jednoduše jsem použil tato zařízení jako základnu, na kterou jsem „navázal“ mé zařízení, které bylo vytvořeno na jiné úrovni reality. Po této „proceduře“ hodinky nemohly být dále používány jako hodinky, neukazovali správný čas a chovaly se chaoticky. LCD displej hodinek se stal základnou pro mé zařízení, které mělo několik úrovní. Aby se uživatel cítil komfortněji, navázal jsem na každé tlačítko hodinek ten či onen léčící program.

Všechno bylo velmi jednoduché, ale používal jsem masově vyráběné hodinky s LCD displejem a kalkulačkou, protože jsem neměl zařízení vlastního designu. Ve skutečnosti jsem potřeboval jen LCD displej a nic více! Kupodivu, můj maďarský partner vyjádřil nad tím, co jsem považoval za výbornou myšlenku, nelibost. Řekl, že není třeba objednávat zařízení se speciálním designem, pokud bylo možné koupit velké množství hodinek s kalkulačkou a poté bych na ně jen musel navázat mé programy. Proč se s tím trápit, když by to šlo vše lehce a jednoduše?

Pokusil jsem se ho přesvědčit, že by bylo chybou použít obyčejné masově vyráběné hodinky; ale mé argumenty neměly žádný účinek, navzdory tomu, že jsem pro podložení mé pozice uvedl velmi pádné důvody. Problém je, že většina lidí si jednoduše není schopna představit situaci, kdy bych „navázal“ některé jiné úrovni reality na LCD displej, reality, které nemůžou vidět, cítit nebo vnímat! Toto je za rámec chápání většiny lidí.

Bylo vždy zábavné sledovat reakci skeptika, když jednoduchý stisk tlačítka vyústil v reakci lidského organismu na působení jevu, který podle jeho konceptů nemůže existovat! Podle jejich chápání nemůže existovat, protože jednoduše nemůže existovat!

A zde by viděli obyčejné masově vyráběné hodinky, které byly pozměněny za použití nějaké podivné metody, zatímco z pohledu skeptika se s nimi nic nezměnilo. Pravda – mechanický nebo elektronický obsah se nezměnil; ve skutečnosti, v masově vyráběném produktu by bylo nemožné cokoli změnit: ale najednou, po těchto „záhadných“ manipulacích, hodinky začaly na stisk tlačítka působit na lidský organismus! A nejzvláštnější pro skeptiky bylo, že po stisknutí tlačítka nastal vliv přesně na ten orgán nebo systém, který byl předem označen!

Jak skeptikové, tak ostatní se společně pokoušeli pro toto najít „rozumná“ vysvětlení. V jednom případě bylo postulováno, že vliv jsem prováděl já, nikoliv zařízení. V jiných případech – že efekt byl jen autosugesce na vysoce susceptibilní jedince, kteří si to „jednoduše“ vsugerovali sami sobě, když slyšeli, že po stisknutí tlačítka nastane léčivý vliv na nemocný nebo poškozený orgán!

V principu obě pozice mohly být správné, zvláště ta první: druhá je založena hlavně na ignoranci jejich „autorů“. Pointa je, že jakákoliv nemoc ve své chronické fázi vytváří morfologické změny v lidských tkáních. Pro správné pochopení problému bychom měli mít správné pochopení toho, co to morfologická změna je. Sestává se z morfologických změn v buňkách, tvořící tuto tkáň.

Proto když pochopíme povahu morfologických změn v buňkách, pochopíme povahu morfologických změn v dané tkáni. Pojďme prozkoumat, co se děje s buňkou během nemoci. Původní příčina téměř všech nemocí je tzv. patogenní mikroorganismus. Co je tento zač? Virus, bakteriofág a bakterie. A co dělají? Proč aktivita těchto jednoduchých mikroorganismů vede k nemoci člověka?

Nemoci jsou způsobovány jen mikroorganismy/parazity, které se usadí v lidském těle. V těle žijí převážně v mezibuněčném prostoru nebo v dutinách a prázdných místech našich těl. Viry mohou také proniknout dovnitř buněk, jestliže jim jejich velikost dovolí proniknout buněčnou membránou. Poškození ve skutečnosti není způsobeno samotnými mikroorganismy, ale produkty jejich vitálních funkcí, které vyvrhují do okolního prostoru. V tomto případě je okolní prostředí lidský organismus. Mikroorganismy/paraziti absorbují výživu a organické a anorganické materiály z našeho mezibuněčného prostoru za účelem udržet koloběh své existence a reprodukce. Vyvrhují jejich odpadní produkty, což jsou chemicky aktivní substance, které poté začnou pronikat buněčnými membránami buněk lidských tkání a měnit chemickou strukturu buněk.

Tyto chemicky aktivní substance, zbytečné pro buňky, začnou reagovat s obsahy buněk a jinými organickými a anorganickými molekulami, které se tam nacházejí. Výsledkem této chemické aktivity jsou molekuly vystaveny nevratným změnám v jejich chemické struktuře. Změněné buňky nejsou nadále schopny plnit své funkce, jak by měly. Přesně tato kvalitativní a strukturální změna v buňce je morfologická změna. Jestliže podobná změna nastane u mnoha buněk tkáně či orgánu, je možné mluvit o morfologických změnách tkáně či orgánu; tento orgán přestane správně fungovat a je možné mluvit o nemoci člověka.

Proto, pokud má člověk nějakou nemoc, zvláště v její chronické fázi, kdy již nastaly rozsáhlé morfologické změny v postižených orgánech a tkáních, **žádná autosugesce** tyto změny nemůže odstranit a neudělá orgány opět zdravými (nezávisle na úrovni sugestibility jedince). Toto je možné jen tehdy, pokud jsou nemocné (změněné) buňky zničeny a nahrazeny novými (nezměněnými), protože jen zdravé buňky jsou schopny správně fungovat. Proto žádná sugesce nebo autosugesce jakéhokoliv druhu nemůže proměnit nemocné buňky ve zdravé! Autosugesce nebo „sugesce“ může jen stimulovat a přinutit nějaký orgán pracovat s větší intenzitou. V tomto případě je možné očekávat krátkodobé zlepšení stavu, ale zátěž na daný orgán bude větší! Proto je tento druh vysvětlení skeptiků naprosto mylný.

Verze o mém působení namísto působení psi-zařízení má samozřejmě právo existovat. Ale množství experimentů to vyvrátilo, stejně jako verzi o autosugesci. Tyto experimenty vyžadovaly, aby má zařízení, která jsem napojil na náramkové hodinky s kalkulačkou, byla aktivována bez mé přítomnosti a dokonce bez jakékoliv mé znalosti o tom, kdy a jaké z mých zařízení budou aktivovány. Takto byla možnost mého působení (jak vědomého tak podvědomého) namísto působení zařízení plně vyloučena. Ale to nebylo vše! Aby se vyloučilo byť i to nejmenší podezření o účasti testované osoby na výsledku, tato si nebyla vůbec vědoma toho, že zařízení bylo aktivováno, nebo co od něj mohla očekávat.

A výzkumníci byli velmi překvapeni, když měření ukázala velké zvýšení sledovaných parametrů lidského organismu. Toto demonstrovalo, že organismus osoby, které o aktivaci zařízení nevěděla, reagoval na jeho aktivaci velmi výrazně! Toto dokázalo, že má zařízení fungovala a jejich účinek byl velmi skutečný, ať se to někomu líbí či ne. Ale je nemožné všem vysvětlit, že LCD hodinky jsou jen základna, a zařízení existuje na jiné úrovni, na níž je nemožné si „sáhnout“. Pro experimentální účely masově produkované hodinky postačovaly, ale použít je pro masovou produkci mých zařízení bylo jednoduše nemožné! Zde jsou důvody.

Za prvé, jestliže by vnější vzhled mých zařízení byl zcela totožný se vzhledem běžných hodinek, bylo by pro jakoukoliv osobu s tímto záměrem možné lehce podvádět lidi vydáváním běžných hodinek za má zařízení, a zároveň se obohatit a zdiskreditovat má zařízení a jejich myšlenku.

Za druhé, vnější nerozlišitelnost psi-zařízení od obyčejných hodinek by dala oponentům právo křičet o „univerzálním podvádění“ nebohých důvěřivých občanů. V takové situaci by bylo obtížné dokázat opak, obzvláště pokud vás odstaví od možnosti reagovat nebo cokoli říct je

jednoduše potlačováno. Proto jsem během mých jednání s Maďary stanovil hlavní požadavek – má zařízení budou v souladu s mým designem a toto nebude k dalšímu jednání!

Udalo se několik pokusů přesvědčit mne, že mé domněnky byly nepodložené, že by bylo mnohem rychlejší produkovat má psi-zařízení na základě již existujících LCD nosičů, jejichž velká množství se dala objednat z Číny „za hubičku“, atd. Viděl jsem, že tyto lidi zajímá jen jedno – jak rychle zbohatnout, a poté – po nás potopa!

Tento vývoj událostí mi nevyhovoval. Bylo pro mne důležité, aby mé psi-zařízení pomáhali lidem. Věděl jsem, že skutečně mohou pomoci, jestliže ne všem, tak mnohým, a jestliže ne s kompletním vyléčením nemoci, tak alespoň se zpomalením postupu nemoci nebo prodloužením aktivního života. Byla mi nabídnuta nestoudná fušeřina, rychlý způsob vydělání peněz. Toto nebylo zcela podle mých představ. Neříkám, že mne peníze nezajímaly. Jistě, našel bych nějaký způsob, jak je použít. Ale peníze nebyly nikdy mým hlavním cílem. V tomto projektu jsem cílil na výrobu psi-zařízení, která by byla dostupná všem a mohla by lidem skutečně pomoci, vrátit jim zdraví. To byl můj hlavní cíl, a vydělání peněz bylo jen druhotným cílem a zdaleka ne rozhodujícím.

Také to neznamená, že jsem vůbec nepotřeboval peníze. V té době jsem střídal byty jiných lidí v Moskvě, zatímco můj jednopokojový byt v Charkově zel prázdnotou a nebyl zařízen od doby, kdy jsem jej dostal. Také jsem potřeboval peníze pro mé projekty – již jsem pracoval na rukopisu mé první knihy „Finální Apel Lidstvu“. Peníze byly třeba všude a nikdo nikdy nepřišel a neřekl: „*Děláš dobré a potřebné věci – tady jsou peníze, použij je na něco...*“. Lidé chodili, aby ode mne něco získali, ať už zdraví, znalosti nebo nové schopnosti, atd. Nevyskytli se téměř žádní lidé, kteří by přišli a zeptali se, zda mi mohou s něčím pomoci a nevyskytl se nikdo, kdo by přišel a nabídl mi na mé projekty peníze.

Naopak, mnoho lidí na mně chtělo peníze vydělat, a to se jim dařilo, jako se to stalo když jsem vyčistil Černobylskou oblast od radioaktivní kontaminace začátkem roku 1990, nebo když jsem obnovil ozónovou vrstvu Midgard-Země, a v mnoha dalších menších případech, kdy si „šikovníci“ prostředníci „vydělali“ své peníze, ždímajíc je z lidí, kterým jsem pomohl bez požadavku na zaplacení, s historkou, že peníze jsou určeny pro mne.

Jediná věc, která se nikdy nestala, byla, aby někdo přišel a nabídl mi finanční pomoc. Pochopil jsem, že pokud chci své sny a projekty uskutečnit, budu na ně muset získat peníze vlastními silami. Nikdy jsem nepovažoval peníze poctivě vydělané potem a krví za „ušpiněné“. Ale navzdory faktu, že jsem peníze velmi potřeboval, byl pro mne jejich „původ“ velmi důležitý. V SSSR mi bylo nabídnuto vcelku velké množství „many z nebes“, pokud bych souhlasil udělat někomu tu či onu „laskavost“, která by „mne nestála vůbec nic“!

Bylo v mé moci udělat, o co jsem byl žádán, ale nabídky jsem odmítl, protože by to vyžadovalo věci, které byly v rozporu s mým přesvědčením, kterému jsem zasvětil svůj život. Rozuměl jsem výborně, že odmítnutí některých nabídek může znamenat vlastnoruční podepsání rozsudku smrti, moje odpovědi nicméně zůstaly stejné, ačkoliv jsem tehdy nevěděl, zda válku se silami, jejichž nabídky jsem odmítl, přežiji. Mohl jsem pouze doufat, že najdu metody, jak jim zabránit vykonat pomstu za má odmítnutí. To není chvástání, opravdu jsem nevěděl, zda mé vlastní „podomácku“ vyvinuté metody budou efektivní, a velmi brzy mi život přichystal možnost, ověřit si své předpoklady v praxi...

Nepodařilo se mi shodnout s mými možnými partnery, kteří měli za cíl na mně vydělat. Byl jsem překvapen, že nechtěli vše založit na seriózním jednání a zajistit si tak trvalé příjmy, namísto uzurpování velké sumy jen jedenkrát. Neměli v plánu vytvořit kreativní podnikání, ale jen parazitické. Chtěli na mých psi-zařízeních spekulovat a pak zmizet.

Spekulace by pro ně byla velmi výnosná – měli by minimální náklady, protože bych to byl já, kdo by psi-zařízení vytvářel, a já jsem jich mohl simultánně vytvořit miliony. Přesně toto pro ně můj projekt udělalo tak atraktivním. Je docela možné, že ani nevěřili, že má psi-zařízení doopravdy fungují, navzdory faktu, že jich už mnoho fungovalo a pomohla mnoha lidem, a laboratorní testy ukázaly jejich vysokou účinnost.

Tak či onak, můj nádherný plán zajistit průmyslovou výrobu léčebných psi-zařízení selhal. Mí

„partneři“ uviděli, že se jim na mně nepodaří vydělat „rychlé peníze“ a ztratili zájem, navzdory faktu, že existovaly skvělé vyhlídky na vybudování prosperujícího podnikání. Mně a mým společníkům byl vyplacen zbytek sumy za služby, které jsem již dříve poskytl a já se vrátil do Moskvy.

Navzdory faktu, že společný projekt selhal, má první cesta do zahraničí byla úspěšná. Získal jsem zkušenosti s kontaktem s cizinci v jejich domovské zemi. Mé seznámení s Budapeští a okolím sloužilo také jako určitý druh adaptace na množství zboží v obchodech, o jakém se obyvatelům SSSR ani nesnilo. Popravdě, skoro všichni obyvatelé SSSR té doby, kterým se podařilo dostat se za hranice, byli ve větší či menší míře v šoku z toho, co tam viděli.

Osobu ze SSSR bylo v zahraniční možné téměř ihned rozpoznat – všichni měli takový zstrašený, neurčitý a zmatený pohled. Tak či onak, vrátil jsem se zpět do Moskvy s novými zkušenostmi a dovednostmi. Do mé cesty do Německa zbývalo něco málo přes měsíc. Z německé strany jsme byli pozváni Norbertem Steulerem. Jeho brokerská firma sloužila jako prostředník a on sám se velmi zajímal o některé z mých projektů.

Zbytek července a celý srpen proběhl rutinním způsobem, z výjimkou jedné události. Koncem srpna 1990 jsem byl pozván k účasti na několika pořadech sovětské televize. Vladimír Sergejev zorganizoval nafilmování mých konverzací s Borisem Ivanovičem Katarginem a Michaelem Dehtou a jeho manželkou. Připomenu, že Michael Dehta byl žurnalista, který byl mezi skupinou lidí, kteří za mnou přišli po tiskové konferenci Fondu Populární Medicíny 29. března 1989, kde jsem promluvil o možnostech kvalitativní transformace lidského mozku, která otvírala neuvěřitelné vyhlídky a také o možnosti řešení problému s ozónovou vrstvou. Michaelova žena Helena také prošla touto transformací, načež získala výborné „vnitřní“ vidění.

Michael Dehta se mnou provedl několik interview v rádiu. Byly vysílány jak v SSSR tak v zahraničí v ruskojazyčných stanicích: krátce poté byl poslán jako reportér do jedné z afrických zemí. V srpnu 1990 trávil se svou rodinou v Moskvě dovolenou a opět jsme se setkali. Řekl mi o zajímavém případě, spojeném s mými... psi-hračkami.

Dříve, na začátku mé práce na transformaci jeho mozku, mne požádal, abych mu pomohl přestat kouřit. Za tímto účelem jsem vzal jeho hodinky, obyčejné mechanické náramkové hodinky, a na jejich základě vytvořil zařízení, které blokovalo touhu po kouření. Zařízení fungovalo a on kouřit přestal. Když se vrátil z africké mise, spřátelil se s dalším zaměstnancem, který na misi byl. Mluvili spolu o oněch hodinkách a jejich vlivu, a tento přítel ho poprosil, ať mu ty hodinky dá. Jeho manželka byla těžký kuřák a on ji nebyl schopen přesvědčit, ať se toho škodlivého zvyku vzdá. Když získal „kouzelné“ hodinky, prezentoval jí je jako dárek. A zde začíná nejzajímavější část. Když si nasadila hodinky, její touha po cigaretě kompletně zmizela. Její organismus se ukázal být dostatečně citlivý na psi-působení „hodinek“ a když je měla u sebe, necítila absolutně žádnou touhu po cigaretě. Když si ze zvyku zapálila, chvíli nad cigaretou přemýšlela a ... zase ji odložila.

Nerozuměla důvodům pro své „podivné“ chování. Takto to probíhalo, dokud jednoho dne nezapomněla manželům dárek doma. Sedla si na ulici na lavičku a dala si cigaretu. Její potěšení bylo bezbřehé, konečně s ní bylo vše v pořádku! Cítíc se fantasticky, přišla domů, ale zde byla opět neschopna kouřit. Provedla experiment a zjistila, že v určité vzdálenosti od jejího domu se chuť na cigaretu vrátila. Před touto hranicí kouřit nemohla. Zamyslela se nad všemi fakty a došla k závěru, že důvodem tohoto všeho byl manželův „dárek“, a ... pořádně mu za to vynadala.

Mimochodem, když Michael dal hodinky příteli, začal opět kouřit. Nejzajímavější na tomto příběhu je fakt, že si žena nebyla vědoma faktu, že obyčejně vypadající hodinky byly psi-zařízení; avšak, protože byla dostatečně vnímavá, reagovala na jeho vliv, který blokoval touhu po cigaretě. Je také zajímavé, že objevila, že psi-zařízení působí na člověka i na určitou vzdálenost. Je tedy možné mluvit o dosahu psi-zařízení.

Podle mého chápání, vliv psi-zařízení záleží na stupni citlivosti jedince. Čím vnímavější osoba je, tím větší je dosah psi-zařízení. Tento neočekávaný „slepý“ experiment přinesl další potvrzení reality a účinnosti mých psi-zařízení. Navíc k těmto zajímavým faktům mi Michael řekl i o reakcích některých „vědců“, když je v roce 1989 požádal o komentář k mým výrokům o existenci prostředků

na obnovu ozónové vrstvy planety netechnického rázu, jmenovitě, že by ji mohla obnovit osoba silou své vůle, svými myšlenkami a úsilím.

Ředitel Institutu Atmosféry a Ionosféry Země odmítl dát jakýkoliv komentář s odůvodněním, že dokonce i kdyby vyslovil negativní komentář, někteří jeho „vědečtí“ kolegové by si mohli myslet, že bral tento výrok blázna vážně, a on si své vědecké reputace vysoce cenil (toto interview můžete shlédnout na mých stránkách www.levashov.info). V srpnu 1990 ozónová díra nad Antarktidou již zmizela a média o tomto faktu informovala. Ale ani sovětská ani zahraniční média z „nějakého“ důvodu neinformovala o tom, proč se tak stalo. Když jsem mluvil o možnost řešení problému ozónové vrstvy planety, byl jsem považován za blázna, a když jsem ji obnovil a stalo se způsobem, který jsem popsal, výše zmíněný ředitel o tom ve jménu „vědecké reputace“ mlčel, stejně jako o tom ve jménu svých „reputací“ mlčelo mnoho dalších lidí.

Taková reakce od "vědců", kteří předpokládají právo na absolutní pravdu, mne nepřekvapuje. Dokonce jsem jí částečně rozuměl. Ale mé porozumění trvalo jen do doby, než si za pomoci jejich technických zařízení ověřili, že v roce 1990 ozónová díra kompletně zmizela, což znamenalo obnovu třiceti procent ozónové vrstvy Midgard-Země, části, která byla zničena činností technokratické civilizace. „Vědci“ věděli, že s obnovou neměli nic společného, protože bylo jednoduše nemožné něčeho takového dosáhnout pomocí technických prostředků, a Příroda sama to také nebyla schopna provést!

Jediné „vysvětlení“ bylo podáno v časopise „Mladý technik“. Číslo 5/1990 citovalo mínění „expertů“, kteří „vysvětlili“, proč ozónová díra počátkem roku 1990 zmizela. Podle nich to bylo výsledkem ionizace atmosféry sluneční aktivitou. Toto vysvětlení je jednoduše šokující ve své absurditě. Ale kupodivu, vědci a zbytek lidí, kteří se sice za vědce nepovažují, ale graduovali z vysokých škol a univerzit, toto vysvětlení klidně přijali. Někdy se nabízí otázka – co lidé na školách a univerzitách vlastně dělají?! Povaha ionizace a formace ozónu je ve školních učebnicích velice jasně vysvětlena a tyto procesy nemají naprosto nic společného, ve skutečnosti jsou dokonce v protikladu. Mohl bych jistě komentovat při této příležitosti v mém interview, ale myslel jsem si, že by bylo správné, kdyby svůj komentář poskytl vědec uznávaný ve vědeckých kruzích. Měl jsem štěstí, že jsem se s takovým vědcem, vědcem v pravém smyslu slova, setkal – Boris Ivanovič Katargin byl doktor technických věd, zástupce Nejvyššího Sovětu SSSR a jeden z hlavních tvůrců rakety **Eněrgija***. Byl také svědkem některých událostí. Jsem mu velmi vděčný, že našel odvahu říct, co věděl.

Potkal jsem ho celkem náhodou – měl problémy se srdcem a nějakí lidé, kteří ho znali, mne požádali o pomoc. Začal ke mně docházet a celkem rychle jsem dal jeho srdce do pořádku. Ukázalo se, že je to velmi zajímavý člověk s neobvyklou šíří zájmů. V našich diskusích jsme se dotkli celé řady témat a to jak během, i po mé práci s ním, z nichž mnohé byly daleko za hranice obvyklých zájmů jakéhokoli průměrného člověka. Nikdy se dokonce pokusil ani naznačit, že měl vědecké hodnosti, atd., nebo ve mně vyvolat pocit "kdo jsem, že si dovoluji uvažovat o tom či onom problému". Měl upřímný zájem ve svém chápání různých přírodních jevů, které jsme diskutovali z různých hledisek, a byl jsem velmi potěšen, že ve vědecké komunitě existují lidé, pro něž je pravda důležitější než jejich sebejistota a ambice; že jsou tam skuteční vědci.

U našich rozhovorů velmi často asistovali další lidé, včetně Vladimira Dmitrijeviče Sergejeva. Proto, když se naskytla příležitost udělat TV interview, neměl jsem žádné pochybnosti o tom, koho bych měl požádat o účast. Boris Ivanovič nabídku přijal a poskytl hluboké interview, kde řekl o mnoho více, než jsem od něj vůbec čekal. Z mého pohledu ukázal velkou jak vědeckou, tak občanskou odvahu. Během interview také zmínil jeden z projektů, o nichž jsme spolu diskutovali. Týkalo se to neutralizací hurikánů.

Jednoho dne jsem při naší konverzaci řekl, že by bylo výborné, kdybychom mohli provést trvalé

* **Eněrgija** (Энергия) je nejsilnější raketa světa, s nosností 100 tun. Původně byla navržena pro vynášení **sovětského raketoplánu Buran**. Při jejím vzniku se také počítalo s možností vynášení částí vesmírných nebo malých bitevních kosmických stanic. V případě přidání pomocných raket je nosič schopný dostat na oběžnou oběžnou dráhu až cca 180 tun nákladu. (V této verzi nikdy neletěla.)

a přímé pozorování původu a vývoje hurikánů za použití satelitů, a v reálném čase je ovlivňovat za účelem neutralizace. Ve skutečnosti by to tehdy bylo vcelku proveditelné, ale ani v SSSR, ani později v USA nebyl podobný experiment nikdy proveden. A ačkoliv jsem v roce 2002 měl svou první neplánovanou zkušenost s neutralizací hurikánů, nemohl jsem ji provést podle plánu, který jsme s Borisem Ivanovičem Katarginem diskutovali již v roce 1990 (více detailů lze nalézt v článku *“Taming the Intractables: How to Make Hurricanes Behave”* na mých [www stránkách](#)). Navzdory faktu, že v roce 2004 američané slíbili splnit mé podmínky pro provedení podobného experimentu, nikdy to neuskutečnili...

Ale zpět k roku 1990. Materiál byl nafilmován, ale... nikdy nebyl odvysílán. Někdo měl velikou touhu, aby se něco podobného nikdy nedostalo mezi veřejnost. Ale vlastním videokazetu tohoto interview a nyní ho lze shlédnout na mých [www stránkách](#) www.levashov.info.